

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **K. R.,** zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2011, č. j. 6 A 305/2011 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 9. 2011, č. j. CPR-11452-6/ČJ-2010-9CPR-V234, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 5. 8. 2010, č. j. CPPH-15807/ČJ-2010-60-KP, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Současně byla podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pokud by nastaly důvody nevykonatelnosti rozhodnutí podle § 119, § 119a nebo § 179 zákona o pobytu cizinců a §

32 odst. 5 zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, byla stanovena doba k vycestování z území České republiky na 15 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území České republiky (1 rok), byla správním orgánem prvního stupně stanovena přiměřeně, a to vzhledem k povaze protiprávního jednání a s přihlédnutím k délce jeho neoprávněného pobytu (od 27. 3. 2010 do 5. 8. 2010). K argumentu žalobce, že má v Česku sjednánu a platí hypotéku a v době řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu zařizoval koupi bytu, a proto se nezdržoval na korespondenční adrese, žalovaný vyložil, že důvodem zrušení povolení k dlouhodobému pobytu byl trestní příkaz Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 2. 2009, č. j. 4 T 11/2009 – 15, který nabyl právní moci a vykonatelnosti dne 1. 4. 2009. Ze spisové dokumentace je potom patrné, že smlouvu o koupi bytu, v návaznosti na niž si rovněž sjednal hypotéku, žalobce uzavřel teprve v době, kdy na území České republiky již pobýval neoprávněně a musel si být vědom následků svého jednání. V průběhu řízení pak nebyly zjištěny takové soukromé a rodinné vazby žalobce k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nepřiměřeně zasaženy ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uzavřel, že správní orgán prvního stupně v řízení postupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i ve smyslu § 4, § 6 odst. 2 a § 36 téhož zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 22. 9. 2011, ve které navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení. Žalobce především namítal, že v předcházejícím řízení před správním orgánem prvního stupně, které vedlo k vydání rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu, mu byl ustanoven opatrovník, ačkoli pro takový postup nebyly splněny podmínky předpokládané správním řádem, jakož ani požadavky judikatury Ústavního soudu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 2. 2010, č. j. CPPH-112155/CI-2009-60, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu, bylo následně dne 8. 2. 2010 doručeno pouze ustanovenému opatrovníkovi a dne 24. 2. 2010 nabylo právní moci, přestože se žalobce o jeho vydání vůbec nedozvěděl. Správní orgán prvního stupně přitom mohl z údajů uvedených v trestním příkazu, z něhož při vydání rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu vycházel, zjistit adresu přechodného pobytu žalobce (ubytovna v hostinci v obci Ch., okres Litoměřice) a žalobci rozhodnutí řádně doručit. Ustanovení opatrovníka byl ze strany správního orgánu prvního stupně pouze formální úkon, učiněný za účelem usnadnění správního řízení, což však správní řád a judikatura Ústavního soudu neumožňují. Proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovený opatrovník následně rovněž nebránil opravným prostředkem, a žalobce tak byl významně zkrácen na svých právech. V ostatním žalobce odkázal na své odvolání ze dne 9. 8. 2010 proti rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně ze dne 5. 8. 2010, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž na základě tohoto odvolání bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 11. 2011, č. j. 6 A 305/2011 – 24, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobce v žalobě nevznesl žádné námitky proti postupu správních orgánů ani proti věcnému posouzení správního vyhoštění, které mu bylo uloženo v nyní projednávané věci. Námitky žalobce totiž směřují výhradně proti usnesení o ustanovení opatrovníka, které však bylo vydáno v řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, tedy ve zcela odlišném řízení. Rozhodnutí vydané v tomto řízení není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Námitky žalobce směřující proti ustanovení opatrovníka v předcházejícím řízení o zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, vydaného ve věci správního vyhoštění. Rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu by totiž bylo v případě podání žaloby možno podrobit samostatnému soudnímu přezkumu, přičemž předmětné usnesení o ustanovení opatrovníka bylo vydáno v tomto jiném řízení. Městský soud konstatoval, že v řízení o uložení správního vyhoštění byla správními orgány obou stupňů respektována práva žalobce, který měl možnost se k věci vyjádřit. Žalobce v řízení před správními orgány zejména nijak nebrojil proti závěru, že rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu nabylo doručením ustanovenému opatrovníkovi právní moci, a že tedy v období od 27. 3. 2010 do 5. 8. 2010 pobýval na území České republiky neoprávněně. Domněnce, že žalobce považoval rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za pravomocné, nasvědčuje i skutečnost, že ohledně tohoto rozhodnutí podal podnět k provedení přezkumného řízení, kterému však nebylo vyhověno.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 9. 12. 2011, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Do úvodní části kasační stížnosti stěžovatel doslova přenesl svoji stěžejní námitku ze žaloby, totiž že v řízení před správním orgánem prvního stupně, které vedlo k vydání rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu, mu byl ustanoven opatrovník, ačkoli pro takový postup nebyly splněny podmínky předpokládané správním řádem, jakož ani požadavky judikatury Ústavního soudu. Tento postup měl za následek, že se vůbec nedozvěděl o vydání rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Následně stěžovatel obecně odkázal na veškerá svá předchozí podání, která jsou založena ve spise městského soudu, a poukázal na skutečnost, že by mu nepochybně nebylo uloženo správní vyhoštění, pokud by mu předtím nebylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu. O zrušení povolení k dlouhodobému pobytu se přitom dozvěděl právě až v řízení o správním vyhoštění. Městský soud se podle jeho názoru nijak nevypořádal s námitkami v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 8. 2011, přestože stěžovatel na toto odvolání v žalobě odkázal. V obecné rovině pak stěžovatel dovozoval nepřiměřenou tvrdost českého právního řádu vůči cizincům, když na území České republiky vede řádný

život, pracuje, platí daně a měl v úmyslu se zde usadit (zakoupil zde byt a vytvořil si sociální zázemí). Uložené správní vyhoštění považuje za nepřiměřený postih za drobnější prohřešek, kterého se v minulosti dopustil a za který byl již potrestán trestním příkazem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 2. 2009, č. j. 4 T 11/2009 – 15. V důsledku formalismu řízení pak přišel o možnost bránit svá práva.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 1. 2012 uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze. Odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i předcházejícího napadeného rozhodnutí žalovaného a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“* Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

Nejvyšší správní soud rovněž zvážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatel podal současně s kasační stížností. Dospěl k závěru, že o tomto návrhu není v projednávané věci třeba rozhodovat, neboť Nejvyšší správní soud přistoupil k přednostnímu projednání a meritornímu rozhodnutí o samotné kasační stížnosti poté, co městský soud provedl nezbytné procesní úkony podle § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost se spisy Nejvyššímu správnímu soudu, a poté, co zdejší soud poučil účastníky řízení o složení senátu, který věc projedná a rozhodne, a ze strany účastníků nebyla vznesena námitka podjatosti. Rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti by bylo v tomto případě nadbytečné, neboť přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může obecně přinést ochranu toliko v období do vydání rozhodnutí o věci samé.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“*

Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 9. 2011, které nabylo právní moci dne 15. 9. 2011, resp. předcházejícím rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 8. 2010, bylo stěžovateli podle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Současně mu byla podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že stěžovatel neoprávněně pobýval na území České republiky, a to v období od 27. 3. 2010 do 5. 8. 2010. Neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky započal v důsledku vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 2. 2010, č. j. CPPH-113155/CI-2009-60, kterým bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území České republiky, poté, co uplynula v tomto rozhodnutí stanovená doba k vycestování z území do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí (k čemuž došlo dne 24. 2. 2010). Předmětem sporu, na němž stěžovatel staví svoji argumentaci v kasační stížnosti, bylo vydání usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 12. 2009, č. j. CPPH-113155/CI-2009-60, jímž byl stěžovateli ustanoven opatrovník pro řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. Tímto opatrovníkem byla ustanovena Arcidiecézní charita Praha, se sídlem Londýnská 44, Praha 2. K ustanovení opatrovníka přikročil správní orgán prvního stupně proto, že mu nebyl znám tehdejší pobyt stěžovatele, na stěžovatelem nahlášenou adresu se nedařilo doručovat a šetřením se místo jeho pobytu nepodařilo zjistit. Rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, jímž bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území České republiky, pak bylo doručeno dne 24. 2. 2010 pouze ustanovenému opatrovníkovi, a stěžovatel se o vydání tohoto rozhodnutí zřejmě dozvěděl teprve dne 5. 8. 2010, kdy se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. V tentýž den bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.

V této souvislosti lze pro úplnost předestření vývoje věci uvést, že důvodem pro vydání rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, kterým bylo zrušeno povolení stěžovatele k dlouhodobému pobytu na území České republiky, bylo jeho předcházející potrestání trestním příkazem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 2. 2009, č. j. 4 T 11/2009 – 15, kterým byl stěžovatel podle § 201 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v tehdy platném znění (Ohrožení pod vlivem návykové látky; s účinností od 1. 1. 2010 nahrazen § 274 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) měsíců, přičemž výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 (osmnácti) měsíců. Současně byl stěžovateli uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 18 (osmnáct) měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci a vykonatelnosti dne 1. 4. 2009.

Stěžovatel v kasační stížnosti především v návaznosti na svá tvrzení v žalobě znovu namítal, že v řízení před správním orgánem prvního stupně, které vedlo k vydání rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 4. 2. 2010, mu byl ustanoven opatrovník, ačkoli pro takový postup nebyly splněny podmínky předpokládané správním řádem, jakož ani požadavky judikatury Ústavního soudu. Tento postup měl za následek, že se stěžovatel vůbec nedozvěděl o vydání rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž pokud by nedošlo ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, nepochybně by nebylo vydáno ani napadené rozhodnutí, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění. O zrušení povolení k dlouhodobému pobytu se pak stěžovatel dozvěděl právě až v řízení o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Tato námitka totiž žádným způsobem nesměřuje k posouzení zákonnosti kasační stížností napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť k ustanovení opatrovníka a následnému zrušení povolení stěžovatele k trvalému pobytu došlo ve zcela jiném řízení než které vedlo k vydání rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. Je třeba uznat, že rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky bylo doručováno toliko ustanovenému opatrovníkovi, a je tedy možné, že se stěžovatel o vydání a nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v té době vůbec nedozvěděl. Nelze ani vyloučit, že v důsledku této skutečnosti pobýval na území České republiky neoprávněně bez vlastního vědomí, a to od 27. 3. 2010 až do 5. 8. 2010, kdy se osobně dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a teprve zde byl o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu spraven. Nosným důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, přitom byl právě více než pět měsíců trvající neoprávněný pobyt na území České republiky.

Uvedené skutečnosti ovšem nemohou nic změnit na tom, že v nyní probíhajícím řízení není Nejvyšší správní soud oprávněn usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 12. 2009, jímž byl stěžovateli ustanoven opatrovník pro řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, jakož ani důvody pro jeho vydání jakýmkoliv způsobem přezkoumávat. Usnesení o ustanovení opatrovníka totiž bylo vydáno ve zcela jiném řízení – v řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele, zatímco v nyní projednávané věci je podrobeno přezkumu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Na tom, že zdejší soud nemůže usnesení o ustanovení opatrovníka jakkoliv přezkoumávat, nemůže nic změnit ani to, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele obsahově navazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 2. 2010, kterým bylo zrušeno jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes obsahovou návaznost obou řízení se rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu a rozhodnutí o správním vyhoštění vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání byla prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním bylo vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Přestože usnesení o ustanovení opatrovníka pro řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území České republiky nemůže být v nyní

projednávané věci jakkoliv přezkoumáváno, Nejvyšší správní soud považuje za potřebné vyložit, že pokud stěžovatel má toto usnesení ze dne 28. 12. 2009 za nezákonné, pak bylo nutno, aby se proti němu bránil přímo v daném řízení, konkrétně prostřednictvím opravného prostředku proti rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, č. j. CPPH-113155/CI-2009-60, kterým bylo řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky završeno. Stěžovatel tak mohl učinit zejména prostřednictvím včasného odvolání proti tomuto rozhodnutí, když podle § 83 odst. 1 věty první správního řádu *„odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.“* Toto odvolání měl podat bezprostředně poté, co mu bylo rozhodnutí fakticky oznámeno (doručeno), k čemuž zřejmě došlo teprve dne 5. 8. 2010, kdy se stěžovatel osobně dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. V odvolání pak měl primárně brojit proti nesplnění zákonných předpokladů pro ustanovení opatrovníka a z tohoto důvodu namítat neúčinnost oznámení rozhodnutí, které bylo doručeno pouze tomuto (podle mínění stěžovatele nezákonně ustanovenému) opatrovníkovi. Měl namítat, že rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nemohlo nabýt právní moci dříve než 5. 8. 2010, kdy mu bylo poprvé oznámeno. Proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně o tomto odvolání – ať již by bylo jakékoliv - by se pak stěžovatel mohl bránit žalobou u příslušného správního soudu, v rámci jejíhož projednání by byl soud k námitce stěžovatele povinen zabývat se též naplněním zákonných podmínek pro vydání usnesení, jímž byl stěžovateli ustanoven opatrovník.

Pokud se však stěžovatel proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, jakož i v rámci řízení k jeho vydání vydanému usnesení o ustanovení opatrovníka včasným opravným prostředkem nebránil, pak toto jeho opomenutí nelze zhojit v nyní probíhajícím přezkumném řízení soudním, jehož předmětem je rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, tedy zcela odlišené rozhodnutí, vydané v jiném správním řízení.

V této souvislosti lze poukázat na ustanovení § 84 odst. 1 věty první správního řádu, podle něhož *„osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout.“* Druhá věta téhož ustanovení stanoví, že *„ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1,“* což je i případ stěžovatele, kterému tak nemohla odvolací lhůta začít běžet dříve než ode dne oznámení rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu výše citovaného § 83 odst. 1 ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu, tedy od 5. 8. 2010. Tento závěr je třeba dovodit též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2004, č. j. 5 As 47/2003 – 72 (dostupný z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud vyslovil, že *„Účastníkovi, kterému správní orgán rozhodnutí neoznámil, lhůta vůbec běžet nezačala; nelze tak považovat podání, které stěžovatelé dne 8. 3. 2001 učinili, za odvolání opožděné, které by jinak splňovalo podmínky přípustnosti.“* K témuž závěru pak dospívá též právní nauka (VEDRAL, J. *Správní řád: Komentář.* 2. vyd. Praha : Bova Polygon, 2012. s. 734.).

Stěžovatel přitom možnosti obrany proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 4. 2. 2010, č. j. CPPH-113155/CI-2009-60, opravnými prostředky podle správního řádu zjevně zvažoval, když ohledně něj podal podnět

k provedení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu ze dne 6. 12. 2010. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců přípisem ze dne 13. 6. 2011, č. j. MV-3655-6/SO-2011, stěžovateli sdělila, že podnětu na zahájení přezkumného řízení se nevyhovuje, a přezkumné řízení tak zahájeno nebude. Komise v tomto sdělení uvedla, že podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu *„správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat"*, přičemž stěžovateli se opakovaně (dne 23. 11. 2009 a dne 11. 12. 2009) nepodařilo doručit oznámení o zahájení řízení na adresu Z. 610/154, P. 8 (ve sdělení omylem uvedeno Z. 610/54), na které byl hlášen k pobytu, když v obou případech nebyla písemnost v úložní lhůtě vyzvednuta. Pokud stěžovatel změnil místo pobytu, byl podle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinen správnímu orgánu tuto změnu nahlásit do 30 dnů ode dne změny, což však neučinil.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani další námitku stěžovatele, totiž že se městský soud v napadeném rozsudku nevypořádal s námitkami v jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 8. 2011, na jehož základě bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno, přestože stěžovatel na toto odvolání v žalobě odkázal. Konkrétně se patrně mělo jednat o námitku, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění podle názoru stěžovatele nebylo v rozporu se zákonem odůvodněno konkrétním preventivním cílem, který je vyhoštěním sledován, a je nepřiměřeně přísné; věc měla být řešena jako přestupek podle § 157 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010. K tomu Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud přezkoumal žalobu stěžovatele zcela v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, tedy v mezích žalobcem uplatněných skutkových a právních důvodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Žalobní body byl přitom žalobce povinen vymezit přímo v žalobě, povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze nahradit obecným odkazem na argumenty uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány. Nejvyšší správní soud nicméně k uvedené námitce pro úplnost uvádí, že v tomto směru neshledal žádné pochybení, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí s odvolací námitkou nepřiměřené přísnosti správního vyhoštění důkladně vypořádal a dobu 1 roku, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území, shledal s ohledem na zákonná hlediska jako přiměřenou. Mezi tato zákonná hlediska je přitom třeba řadit i preventivní působení zákazu vstupu na území po vymezenou dobu. Stejně tak se žalovaný důkladně vyjádřil k důvodům aplikace příslušných ustanovení zákona o správním vyhoštění namísto ustanovení jiných, jakým by byl například § 157 zákona o pobytu cizinců, v tehdy platném znění.

Na právním posouzení věci nemůže nic změnit ani stěžovatelem toliko v obecné rovině dovozovaná nepřiměřená tvrdost českého právního řádu vůči cizincům, jakož ani skutečnost, že stěžovatel vede na území České republiky řádný život, pracuje a měl v úmyslu se zde usadit a za tím účelem zakoupil v České republice byt a uzavřel s bankou smlouvu o poskytnutí hypotečního úvěru za účelem úhrady kupní ceny. Napadeným rozhodnutím žalovaného byla mimoto stanovena doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, na 1 rok, a jedná se tedy o dobu, která nebude mít za následek dlouhodobé omezení realizace vlastnického práva k tomuto bytu, jakož ani zpřetrhání vazeb k sociálnímu zázemí, které si stěžovatel v České republice vytvořil. Pokud stěžovatel namítá, že uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený postih za

drobnější prohřešek, kterého se v minulosti dopustil a za který byl již potrestán trestním příkazem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 2. 2009, č. j. 4 T 11/2009 – 15, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vydání trestního příkazu, nýbrž neoprávněný pobyt na území České republiky v době od 27. 3. 2010 do 5. 8. 2010. Proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, které v neoprávněný pobyt na území rezultovalo, se přitom stěžovatel odpovídajícím způsobem nebránil, jak bylo podrobně rozvedeno výše.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i napadeného rozhodnutí žalovaného a veškeré spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu